

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

PRVI ODJEL SUDA

ODLUKA

Zahtjev br. 59230/13
Zdravka VUKRES
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 26. studenog 2019. godine u odboru u sastavu:

Tim Eicke, *predsjednik*,

Jovan Ilievski,

Raffaele Sabato, *suci*,

i Renata Degener, *zamjenica tajnika Odjela*,

uzimajući u obzir gore navedeni zahtjev podnesen 7. rujna 2013. godine, uzimajući u obzir očitovanje koje je dostavila tužena Vlada i odgovor na očitovanje koje je dostavila podnositeljica zahtjeva, nakon vijećanja odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

1. Podnositeljica zahtjeva, gđa Zdravka Vukres, hrvatska je državljanica, rođena je 1937. godine i živi u Zagrebu. Podnositeljicu zahtjeva pred Sudom je zastupala gđa I. Bojić, odvjetnica iz Zagreba.

2. Hrvatsku Vladu („Vlada“) zastupala je njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

3. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi.

4. Podnositeljica zahtjeva bila je nositeljica stanarskog prava na stanu u Zagrebu površine 44 kvadratna metra. Stan se nalazi u zgradi koju su socijalističke vlasti 1953. godine oduzele vlasnicima, g. J.L.-u i njegovoj supruzi gđi M.L.

5. Dana 19. lipnja 1991. na snagu je stupio Zakon o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo. Njime je nositeljima stanarskog prava na

stanovima u društvenom ili državnom vlasništvu dano pravo da pod povoljnim uvjetima otkupe svoje stanove od davatelja stana.

6. Godine 1997. podnositeljica zahtjeva podnijela je Gradu Zagrebu (dalje u tekstu: „lokalne vlasti“) zahtjev za otkup stana na temelju navedenog Zakona.

7. Dana 14. srpnja 1998., nakon što su utvrdile da je stan bio oduzet tijekom socijalističkog režima, a pozivajući se na mjerodavno zakonodavstvo o povratu imovine (vidi stavke 27. i 29. ove odluke), lokalne su vlasti odbile njezin zahtjev.

1. Upravni postupak

8. U međuvremenu su 1997. godine, pozivajući se na Zakon o povratu imovine (vidi stavke 27. i 29. ove odluke), prijašnji vlasnik stana J.L. i njegov sin D.L. pokrenuli upravni postupak pred Gradskim uredom za imovinsko-pravne poslove Grada Zagreba tražeći povrat navedene zgrade. Podnositeljica zahtjeva sudjelovala je u tom postupku kao treća (zainteresirana) stranka.

9. Rješenjem od 10. srpnja 2002. godine Gradski ured za imovinsko-pravne poslove dodijelio je vlasništvo nad zgradom J.L.-u i D.L.-u. Podnositeljica zahtjeva imala je pravo i dalje živjeti u stanu kao zaštićena najmoprimka (vidi stavak 29. ove odluke).

10. Dana 17. rujna 2002. podnositeljica je uložila žalbu protiv tog rješenja.

11. Rješenjem od 24. listopada 2005. godine Uprava za građansko pravo Ministarstva pravosuđa, postupajući kao drugostupanjsko upravno tijelo, odbilo je podnositeljčinu žalbu. Rješenje je potpisao pomoćnik ministrice B.K.

12. Podnositeljica zahtjeva zatim je 20. veljače 2006. godine podnijela tužbu radi pokretanja upravnog spora na Upravnom sudu Republike Hrvatske protiv tog rješenja. Kao tuženika odredila je Ministarstvo pravosuđa – Upravu za građansko pravo.

13. Dana 20. lipnja 2006. sin podnositeljice zahtjeva poslao je poruku e-pošte pomoćniku ministrice B.K.-u u kojoj je prigovorio da nije dobio odgovor na zahtjev koji je prethodno podnio. U istoj poruci e-pošte napomenuo je da mu tajnik u Ministarstvu pravosuđa ne daje informacije o tome tko je bio voditelj jedinice koja je odlučila o žalbi podnositeljice zahtjeva. Nije primio nikakav odgovor.

14. Presudom od 12. ožujka 2010. godine Upravni sud, zasjedajući u tročlanom vijeću kojim je predsjedala sutkinja M.Č., odbio je tužbu podnositeljice zahtjeva. U presudi se kao tuženik navodi Ministarstvo pravosuđa iako je navedeno da se presuda treba dostaviti Ministarstvu pravosuđa – Upravi za građansko pravo.

15. Dana 28. srpnja 2010. sin podnositeljice zahtjeva poslao je dopis Ministarstvu pravosuđa u kojem je upitao tko je bio voditelj jedinice koja je

odlučivala u predmetu podnositeljice zahtjeva. Nije primio nikakav odgovor.

16. Dopisom od 28. srpnja 2010. godine podnositeljica zahtjeva upitala je Ministarstvo pravosuđa tko je u razdoblju između kraja 2005. i sredine 2006. godine bio voditelj jedinice koja je odlučivala o žalbama u vezi s oduzetim stanovima i njihovim stanarima. Podnositeljica zahtjeva nije dobila odgovor na taj upit.

17. Dana 11. kolovoza 2010. podnositeljica zahtjeva podnijela je ustavnu tužbu protiv rješenja Upravnog suda. Tvrdila je, *inter alia*, da je njezino ustavno pravo na pošten postupak bilo povrijeđeno jer je sutkinja M.Č. bila voditeljica jedinice u Ministarstvu pravosuđa koja je odbila njezinu žalbu (vidi stavke 11. i 14. ove odluke). Objasnila je da su joj se, nakon što je pročitala presudu Upravnog suda, stil i određeni izrazi u toj presudi učinili poznatima i da su bili slični stilu i izrazima korištenim u rješenju Ministarstva od 24. listopada 2005. godine (vidi stavke 11. i 14. ove odluke). To ju je potaknulo na istraživanje na internetu, te je tako saznala da je, prije nego što je postala sutkinja Upravnog suda, sutkinja M.Č. bila ravnateljica Uprave za građansko pravo Ministarstva pravosuđa. Podnositeljica je zatim poslala daljnje upite Ministarstvu pravosuđa koje je odbilo pružiti joj informacije o tome na kojim je radnim mjestima M.Č. radila dok je bila zaposlena u Ministarstvu (vidi stavke 15. - 16. ove odluke).

18. Odlukom od 6. ožujka 2013. godine Ustavni sud Republike Hrvatske odbio je ustavnu tužbu podnositeljice zahtjeva. Presudio je da je postupak kojem se prigovaralo bio pošten, a nije izričito odgovorio na njezine tvrdnje o navodnom nedostatku nepristranosti. Odluka Ustavnog suda dostavljena je podnositeljici zahtjeva 13. ožujka 2013. godine.

2. Ostale mjerodavne činjenice

(a) Kaznena prijava podnositeljice zahtjeva

19. Dana 3. kolovoza 2011. godine podnositeljica zahtjeva podnijela je kaznenu prijavu protiv M.Č. Općinskom državnom odvjetništvu u Zagrebu.

20. Dopisom od 22. kolovoza 2013. godine Državno odvjetništvo obavijestilo je podnositeljicu zahtjeva da ne postoji sumnja da je počinjeno kazneno djelo za koje se progoni po službenoj dužnosti. Mjerodavni dio tog dopisa glasi kako slijedi:

„[Rješenje Ministarstva pravosuđa od 24. listopada 2005. godine] potpisao [je] pomoćnik ministrice B.K., pa sve da je u izradi istog Rješenja i sudjelovala M.Č., isto je prošlo kontrolu potpisnika Rješenja. Također, navedeno je Rješenje prošlo kontrolu zakonitosti i od strane Upravnog suda Republike Hrvatske. Rješavajući u upravnom sporu po Vašoj tužbi, tročlano je vijeće utvrdilo da je Rješenje zakonito, jednako kao i postupak koji je donošenju tog Rješenja prethodio. ... Slijedom toga, kako nema sumnje da bi se u postupanju M.Č. ili bilo koje druge osobe u Ministarstvu pravosuđa,

a vezano za donošenje navedenog Rješenja ostvarila obilježja ... kaznenog djela, nema razloga za postupanje državnog odvjetnika u konkretnom slučaju.“

(b) Zahtjev podnositeljice za obnovu upravnog spora

21. Dana 9. kolovoza 2010. podnositeljica zahtjeva podnijela je zahtjev za obnovu upravnog spora (vidi stavke 12. - 14. ove odluke) zbog prethodnog sudjelovanja sutkinje M.Č. u predmetu, točnije, u odlučivanju o njezinoj žalbi.

22. Rješenjem od 17. svibnja 2012. godine Upravni sud, koji je u međuvremenu postao Visoki upravni sud Republike Hrvatske, proglasio je zahtjev podnositeljice za obnovu upravnog spora nedopuštenim. Presudio je da prema mjerodavnom domaćem zakonodavstvu u to vrijeme nedostatak nepristranosti nije bio razlog za obnovu upravnog spora.

(c) Informacije o profesionalnoj karijeri M.Č.

23. Vlada je dostavila dokaze koji ukazuju na to da je karijera M.Č. u relevantno vrijeme napredovala kako slijedi:

- između 2002. i 2004. godine bila je sutkinja Općinskog suda u Zadru;
- između 2. kolovoza 2004. i 19. veljače 2008. bila je viša upravna savjetnica u Službi za drugostupanjske postupke u Upravi za građansko pravo Ministarstva pravosuđa;
- od 20. veljače 2008. do 17. ožujka 2009. bila je ravnateljica *ad interim* Uprave za građansko pravo Ministarstva pravosuđa;
- od 18. ožujka 2009. radi kao sutkinja Upravnog suda.

24. U prilog tim informacijama Vlada je dostavila rješenje Ministarstva pravosuđa od 19. srpnja 2004. godine kojim je sutkinja M.Č. privremeno, na razdoblje od dvije godine, bila imenovana na položaj više upravne savjetnice u Službi za drugostupanjske postupke u Upravi za građansko pravo Ministarstva pravosuđa.

25. Vlada je dostavila i rješenje od 14. veljače 2008. godine kojim je sutkinja M.Č., koja je u rješenju navedena kao viša upravna savjetnica u Službi za drugostupanjske postupke u Upravi za građansko pravo Ministarstva pravosuđa, privremeno imenovana ravnateljicom te Uprave. Tekst tog rješenja ukazuje na to da je ranijim rješenjem, od 6. srpnja 2006. godine, bila imenovana na položaj više upravne savjetnice u navedenoj službi i upravi Ministarstva.

26. I u rješenju od 19. srpnja 2004. i rješenju od 14. veljače 2008. navedeni su konkretni položaji označeni brojem i definirani internim propisima Ministarstva, na koje je M.Č. bila imenovana.

B. Mjerodavno domaće pravo

1. Zakonodavstvo o povratu imovine

27. Zakonom o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine (Narodne novine br. 92/96, s naknadnim izmjenama i dopunama – „Zakon o povratu imovine“), koji je stupio na snagu 1. siječnja 1997., prijašnjim je vlasnicima oduzete ili nacionalizirane imovine, ili njihovim nasljednicima prvoga nasljednoga reda (izravni potomci ili supružnici), omogućen ili povrat imovine oduzete tijekom socijalističkog režima ili naknada za tu imovinu pod određenim uvjetima.

28. Sukladno članku 22. Zakona o povratu imovine, nacionalizirani stanovi u odnosu na koje su treće osobe stekle stanarsko pravo nisu se vraćali u vlasništvo prijašnjim vlasnicima. Stanari su imali pravo otkupiti te stanove od davatelja stana pod povoljnim uvjetima utvrđenim u Zakonu o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo. Istovremeno, prijašnjim vlasnicima pripalo je pravo na novčanu naknadu u odnosu na te stanove.

29. S druge strane, sukladno članku 32. Zakona o povratu imovine, oduzeti stanovi davali su se u vlasništvo prijašnjim vlasnicima. Na temelju članka 13. Zakona o Fondu za naknadu oduzete imovine (Narodne novine br. 69/97, s naknadnim izmjenama i dopunama), koji je stupio na snagu 12. srpnja 1997., stanar bi stekao pravo na otkup oduzetog stana samo ako ne bude podnesen zahtjev za povrat tog stana ili ako taj zahtjev bude pravomoćno odbijen. U suprotnom, sukladno članku 33. Zakona o povratu imovine, stanari bi stekli pravo i dalje živjeti u tom stanu kao zaštićeni najmoprimci. Na temelju Zakona o najmu stanova (Narodne novine br. 91/96, s naknadnim izmjenama i dopunama), koji je stupio na snagu 5. studenog 1996., na te najmoprimce primjenjuje se niz zaštitnih mjera, kao što su obveza najmodavca da ugovori najam na neodređeno vrijeme, plaćanje zaštićene najamnine čiji iznos utvrđuje Vlada i koji je znatno niži od tržišne najamnine; i bolja zaštita od otkaza najma.

2. Mjerodavno upravno pravo

30. Člankom 15. Zakona o upravnim sporovima (Službeni list Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije br. 4/77, i Narodne novine Republike Hrvatske br. 53/91, s naknadnim izmjenama i dopunama), koji je bio na snazi između 1. srpnja 1977. i 31. prosinca 2011., predviđeno je da je tuženik u postupku sudske kontrole (upravnom sporu) upravno tijelo čija se odluka osporava.

31. Zakonom o sustavu državne uprave (Narodne novine Republike Hrvatske br. 75/93, s naknadnim izmjenama i dopunama), koji je bio na snazi između 21. kolovoza 1993. i 22. prosinca 2011., predviđeno je da su upravna tijela ministarstva, državne upravne organizacije i uredi državne uprave. Upravne organizacije unutar ministarstava, kao što su uprave,

službe, sektori i druge jedinice, nisu se smatrali (zasebnim) upravnim tijelima.

PRIGOVOR

32. Podnositeljica zahtjeva prigovorila je na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije nedostatku nepristranosti vijeća Upravnog suda, koje je odbilo njezinu tužbu radi pokretanja upravnog spora protiv rješenja Ministarstva pravosuđa donesenog u žalbenom postupku, jer je predsjedavajuća sutkinja radila u Ministarstvu u vrijeme kad je osporavano rješenje doneseno te je sudjelovala u odlučivanju u njezinom predmetu.

PRAVO

33. Podnositeljica zahtjeva prigovorila je povredi svog prava na pošteno suđenje pred nepristranim sudom zbog činjenice da je vijećem Upravnog suda koje je odbilo njezinu tužbu radi pokretanja upravnog spora protiv rješenja Ministarstva pravosuđa predsjedala sutkinja M.Č., koja je u vrijeme donošenja tog rješenja bila zaposlena u upravi Ministarstva koja je donijela to rješenje. Podnositeljica zahtjeva prvotno je tvrdila da je u relevantno vrijeme M.Č. bila voditeljica te uprave. Međutim, kasnije je prigovorila da je M.Č. na drugi način sudjelovala u odlučivanju u njezinom predmetu pred Ministarstvom. Podnositeljica zahtjeva pozvala se na članak 6. stavak 1. Konvencije koji u mjerodavnom dijelu glasi kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ... svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni ... nepristrani sud pravično ... ispita njegov slučaj.“

34. Vlada je osporila dopuštenost zahtjeva na dvije osnove. Prvo, tvrdila je da podnositeljica zahtjeva nije bila žrtva povrede kojoj prigovara i, drugo, da je zahtjev, u svakom slučaju, očigledno neosnovan.

A. Tvrdnje stranaka

1. Vlada

35. Vlada je ustvrdila da u trenutku kad je Ministarstvo pravosuđa donijelo drugostupanjsko rješenje u predmetu podnositeljice zahtjeva (vidi stavak 11. ove odluke) M.Č. nije bila voditeljica Uprave za građansko pravo Ministarstva (vidi stavke 23. - 26. ove odluke). Štoviše, M.Č. to rješenje nije ni donijela ni potpisala, niti je na bilo koji način sudjelovala u drugostupanjskom postupku. Rješenje je potpisao B.K. koji je u to vrijeme bio pomoćnik ministrice (vidi stavak 11. ove odluke).

36. Podnositeljčin predmet dodijeljen je izvjesnom g. R.P.-u, vanjskom suradniku/stručnjaku Ministarstva pravosuđa, na temelju ugovora o usluzi od 3. prosinca 2004. godine. U prilog tim informacijama Vlada je dostavila

bilješku iz spisa koja potvrđuje odnos R.P.-a i Ministarstva, kao i popis predmeta koji su mu bili dodijeljeni, a koji uključuje i predmet podnositeljice zahtjeva.

37. R.P. je izradio rješenje u predmetu podnositeljice zahtjeva, a gđa Lj.G.M., koja je u to vrijeme bila voditeljica Službe za drugostupanjske postupke u Ministarstvu, to je rješenje odobrila. Kao što je već navedeno, rješenje je u konačnici potpisao B.K., pomoćnik ministricice (vidi stavke 11. i 35. ove odluke).

38. M.Č., kao viša upravna savjetnica u Ministarstvu, nije imala apsolutno nikakve ovlasti nad pravnicima koji rade u Ministarstvu ili za njega. Stoga nije bila nadređena vanjskim suradnicima/stručnjacima Ministarstva kao što je R.P., a kamoli voditeljici Službe za drugostupanjske postupke Lj.G.M. ili pomoćniku ministricice B.K.-u.

39. Konačno, Vlada je naglasila da M.Č. nije imala nikakvu ulogu u žalbenom postupku u predmetu podnositeljice zahtjeva i da nije sudjelovala (formalno ili neformalno) u procesu odlučivanja. Prema tome, činjenica da je bila predsjedavajuća sutkinja u vijeću Upravnog suda koje je odbilo tužbu podnositeljice zahtjeva radi pokretanja upravnog spora (vidi stavke 12. i 14. ove odluke) protiv rješenja Ministarstva nije dovela u pitanje nepristranost tog suda.

40. Podnositeljica zahtjeva svoje je tvrdnje trebala dokazati s dovoljnom sigurnošću, što nije učinila.

41. Vlada je stoga pozvala Sud da utvrdi da podnositeljica zahtjeva nije žrtva povrede kojoj prigovara ili, podredno, da je zahtjev očigledno neosnovan.

2. Podnositeljica zahtjeva

42. Podnositeljica zahtjeva odgovorila je da Vlada nije dostavila svu relevantnu dokumentaciju kojom bi pojasnila na koji je položaj M.Č. bila imenovana i koji je točno bio njezin posao u Ministarstvu pravosuđa. Njezin položaj i ovlasti stoga su i dalje bili nejasni. Slijedom toga, Vlada nije otklonila sumnje podnositeljice zahtjeva u vezi sa sudjelovanjem M.Č. u njezinom predmetu na žalbenoj razini ni posljedičnu bojazan u pogledu nepristranosti Upravnog suda.

43. Konkretno, Vlada je dostavila dva rješenja, prvo iz 2004. godine, kojim je M.Č. bila imenovana višom upravnom savjetnicom u Službi za drugostupanjske postupke Uprave za građansko pravo Ministarstva, i drugo iz 2008. godine, kojim je imenovana voditeljicom te Uprave (vidi stavke 24. - 25. ove odluke). U prvom je rješenju navedeno da je M.Č. bila imenovana višom upravnom savjetnicom u Ministarstvu na razdoblje od dvije godine (vidi stavak 24. ove odluke). Prema tome, i dalje je bilo nejasno koji je njezin položaj bio u razdoblju između 2006. i 2008. godine. Štoviše, u dvama rješenjima koja je dostavila Vlada navedeni su položaji označeni brojevima i definirani internim propisima Ministarstva (vidi stavak 26. ove

odluke). Vlada nije dostavila Sudu primjerak tih propisa, koji bi bili od pomoći u utvrđivanju opisa posla M.Č.

44. Štoviše, iz dokumenata koje je dostavila Vlada nije bilo moguće zaključiti je li, prije imenovanja voditeljicom Uprave za građansko pravo 2008. godine, M.Č. bila voditeljica neke od podjedinica Uprave, kao što je Služba za drugostupanjske postupke.

45. Nadalje, Vlada nije dostavila nikakav dokaz za svoju izjavu da je Lj.G.M. u relevantno vrijeme bila voditeljica Službe za drugostupanjske postupke u Ministarstvu koja je odobrila rješenje u predmetu podnositeljice zahtjeva koje je navodno izradio R.P. (vidi stavak 37. ove odluke). U pogledu R.P.-a, podnositeljica zahtjeva ustvrdila je da je u relevantno vrijeme radio kao pravni savjetnik na Ustavnom sudu. Stoga je smatrala neobičnim da bi on izradio rješenje Ministarstva u njezinom predmetu, kako je tvrdila Vlada (vidi stavak 36. ove odluke), što se činilo nespojivim s njegovim radnim mjestom na Ustavnom sudu.

46. Konačno, podnositeljica zahtjeva ustvrdila je da je, čak i ostavljajući po strani gore navedena razmatranja (vidi stavke 42. - 45. ove odluke), puka činjenica da je M.Č. u razdoblju između 20. veljače 2008. i 18. ožujka 2009. bila voditeljica Uprave za građansko pravo Ministarstva (vidi stavak 23. ove odluke) dovela u pitanje nepristranost Upravnog suda. Konkretno, to je značilo da je M.Č. u tom razdoblju bila pravna zastupnica protivne stranke u predmetu podnositeljice zahtjeva, pri čemu se podrazumijeva da je u postupku pred Upravnim sudom podnositeljica zahtjeva bila tužiteljica, dok je Ministarstvo, točnije njegova Uprava za građansko pravo, bilo tuženik (vidi stavke 12. i 14. ove odluke). Naknadno zasjedanje kao sutkinja u predmetu podnositeljice zahtjeva dovelo je M.Č. u očigledan sukob interesa te je dovelo u sumnju nepristranost Upravnog suda. Podnositeljica zahtjeva istaknula je da je Sud u sličnim situacijama utvrdio povredu članka 6. stavka 1. Konvencije (podnositeljica se pozvala na predmet *Mežnarić protiv Hrvatske*, br. 71615/01, 15. srpnja 2005.).

47. U pogledu tvrdnje Vlade da podnositeljica zahtjeva nije dokazala svoje navode (vidi stavak 40. ove odluke), podnositeljica je odgovorila da teret dokazivanja nije na njoj jer su sve relevantne informacije o položaju M.Č. u Ministarstvu pravosuđa u posjedu Vlade. S tim u vezi, podnositeljica zahtjeva ponovila je svoju tvrdnju da je Vlada dostavila nepotpunu dokumentaciju u tom pogledu (vidi stavak 42. ove odluke).

B. Ocjena Suda

48. Mjerodavna načela proizašla iz sudske prakse Suda o pravu na nepristrani sud sažeta su u predmetu *Morice protiv Francuske* ([VV], br. 29369/10, stavci 73. - 78., ECHR 2015).

49. U ovom predmetu Sud utvrđuje da je Vlada dostatno dokazala da sutkinja M.Č. nije sudjelovala u odlučivanju u predmetu podnositeljice

zahtjeva na žalbenoj razini. Konkretno, rješenje Uprave za građansko pravo Ministarstva pravosuđa od 24. listopada 2005. godine izradio je R.P., provjerila ga je i odobrila tadašnja voditeljica Službe za drugostupanjske poslove Lj.G.M., a potpisao ga je pomoćnik ministrice B.K. (vidi stavke 11. i 36. - 37. ove odluke). M.Č. je postala voditeljicom *ad interim* Uprave za građansko pravo 20. veljače 2008. godine, odnosno, dvije godine i gotovo četiri mjeseca nakon što je Ministarstvo donijelo rješenje u predmetu podnositeljice zahtjeva (vidi stavke 11., 23. i 25. ove odluke).

50. U pogledu tvrdnje podnositeljice zahtjeva da je sama činjenica da je M.Č. u razdoblju između 20. veljače 2008. i 18. ožujka 2009. bila voditeljica Uprave za građansko pravo Ministarstva dovela u pitanje nepristranost Upravnog suda jer je M.Č. u tom razdoblju bila pravna zastupnica tuženog tijela u podnositeljičinom predmetu (vidi stavak 46. ove odluke), Sud napominje da ta tvrdnja nije imala nikakvo uporište u mjerodavnom domaćem pravu u relevantno vrijeme. Konkretno, prema mjerodavnim odredbama Zakona o upravnim sporovima i Zakona o sustavu državne uprave, tuženo je tijelo u postupku pred Upravnim sudom bilo samo Ministarstvo pravosuđa, a ne (i) njegova Uprava za građansko pravo (vidi stavke 30. - 31. ove odluke).

51. Iz toga proizlazi da je ovaj zahtjev nedopušten na temelju članka 35. stavka 3. točke (a) Konvencije kao očigledno neosnovan te se stoga mora odbaciti sukladno članku 35. stavku 4. Konvencije.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

Utvrđuje da je zahtjev nedopušten.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 19. prosinca 2019. godine.

Renata Degener
Zamjenica tajnika

Tim Eicke
Predsjednik

© 2020 Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava

Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava provjerio je točnost prijevoda, te proveo lekturu i pravnu redakтуру istoga